

Sygn. akt VII Ka 807/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Górczyńska

Sędziowie SO Magdalena Chudy

SO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

Protokolant sekr. sądowy Elżbieta Łotowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Płońskiego

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2013r.

sprawy **L. Ł.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 35 pkt 1a Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r o ochronie zwierząt

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie II Wydziału Karnego

z dnia 11 czerwca 2013r. sygn. akt II K 361/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. J. kwotę 420zł. tytułem opłaty za obronę z urzędu wykonywaną w postępowaniu odwoławczym oraz 96,60zł. tytułem podatku VAT od tej należności

UZASADNIENIE

L. Ł. została oskarżona o to, że w bliżej nieustalonym okresie czasu do dnia 12 lutego 2012 r. w J., woj. (...), znęcała się nad trzema psami w typie rasy bokser o imionach (...), (...)i (...)poprzez ich głodzenie oraz przetrzymywanie w warunkach atmosferycznych powodujących ich zbędne cierpienie, tj. o przestępstwo z art. 35 pkt 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. Nr 106, poz. 1002)

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym, wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013 roku, w sprawie o sygn. akt II K 361/12 orzekł:

I. o skarżącą **L. Ł.** uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z tym ustaleniem, że w czasie jego popełnienia jej zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem były ograniczone w stopniu znacznym, czym wyczerpała znamiona przestępstwa określonego w art. 35 ust.1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w zw. z art. 31 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 7 k.k. w zw. z art. 49 § 1 k.k. skazał ją i odstąpił

od wymierzenia jej kary oraz orzekł wobec niej świadczenie pieniężne w kwocie 40 (czterdzieści) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

II. na podstawie art. 35 ust.3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt orzekł wobec oskarżonej przypadek trzech psów w typie boksera tj. suki o imieniu (...), suki o imieniu (...) oraz suki o imieniu (...), czasowo odebranych oskarżonej decyzją Wójta Gminy J. z dnia 17 kwietnia 2012 roku (znak sprawy GT.6140.1.2012);

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 2 pkt 1 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. J. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w S. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonej w postępowaniu sądowym oraz podatek od towarów i usług w kwocie 165,60 zł (sto sześćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy);.

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniosła oskarżona, zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości.

Wyrokowi temu skarżąca zarzuciła – jak zdaje się wynikać z kontekstu- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jej treść a polegający na niezasadnym – w ocenie oskarżonej-przypisaniu jej winy w zakresie zarzuconej jej czynu, co skutkowało, jak twierdzi oskarżona, bezpodstawnym zabranie jej zwierząt. W ocenie skarżącej w niniejszej sprawie doszło też do naruszenia przepisów postępowania poprzez tendencyjną ocenę materiału dowodowego i oparcie ustaleń faktycznych na zeznaniach osób, których relacje są niewiarygodne.

Stawiając te zarzuty L. Ł. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez nakazanie zwrotu zabranych jej psów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacji jako oczywiście bezzasadnej należało odmówić racji.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy oskarżonej i kwalifikacji prawnej przypisanego jej czynu, jak również w aspekcie odstąpienia od wymierzenia jej kary. Dokonana w tym zakresie analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk, a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione.

Apelacja nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej, merytorycznej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. Nie można uznać za słuszny w powołanym w środku odwoławczym zarzut dotyczący braku dowodów na skazanie oskarżonej i przypadek hodowanych przez nią trzech psów rasy bokser. Sąd I instancji wyczerpująco odniósł się w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku do zasadności rozstrzygnięcia o dalszym losie psów poprzez orzeczenie ich przypadku.

Zważyć trzeba, iż oskarżona nie potrafiła właściwie ocenić warunków w jakich przebywały psy, uznając je za dopuszczalne. Nie radziła sobie z opieką nad trzema dużymi psami, nie zapewniała im wystarczającej ilości pożywienia oraz ciepłego miejsca, gdzie mogłyby się schronić przed mrozem czy deszczem, pozwalając im przebywać na podwórzu w otoczeniu porzucanych przedmiotów, ostrych narzędzi, szyb. Potwierdzeniem opisanej sytuacji są zeznania naocznych świadków A. F., M. S., D. F.z Pogotowia dla (...) (k. 54-55, 56-57, 59v., 134v.-135,135-135v.), którzy widzieli skrajnie wychudzone zwierzęta przebywające na podwórzu nawet podczas niskich temperatur bez możliwości odpowiedniego schronienia. Nadmienić przy tym należy, iż taki stan rzeczy nie uległ zmianie nawet po interwencji M. M.z Urzędu Gminy w J.i A. Ł.z Inspekcji Weterynaryjnej w S.oraz dzielnicowego gminy asp. K. Z.(k.28, 38-39, 51v,136 -136v.). Oskarżona nie posiadała odpowiedniej ilości wartościowego pożywienia dla trzymanyh u siebie zwierząt, nie zwróciła się do Urzędu Gminy w J. z prośbą o pomoc, nie podjęła się chociażby przy pomocy dorosłego syna, uprzątnięcia podwórza i zabezpieczenia i ocieplenia budy dla psów. Stąd też w ocenie Sądu Okręgowego nie

można zgodzić się z twierdzeniem oskarżonej, że daje ona rękojmię zapewnienia zwierzętom odpowiednich warunków bytowych, zwłaszcza, że zgodnie z treścią art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt, zwierzę, jako istota żyjąca, zdolna do odczuwania cierpienia, nie jest rzeczą a człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, iż trzy psy, które przebywały u oskarżonej cierpiały z powodu braku pożywienia i były narażone na wychłodzenie. Stan ten potwierdza dokumentacja medyczna sporządzona po badaniu zwierząt, zgodnie z którą psy znajdowały się w stanie kachetycznym – zagłodzenia (k.16,17). Nadto podczas wizyty w dniu 12 lutego 2012 r. na posesji oskarżonej inspektorów patrolu interwencyjnego Pogotowia dla Zwierząt, reakcja zwierząt na podniesiony głos L. Ł. była jednoznaczna - psy ze strachu przed wymienioną kulili się i chowały we wnęce drzwi wejściowych. (k.2-14)

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego również w zakresie dokonanej oceny opinii biegłych lekarzy psychiatrów o stanie zdrowia psychicznego L. Ł.. W sporządzonej opinii biegli stwierdzili u oskarżonej cechy organicznych zaburzeń osobowości przejawiające się m.in. w stopniu uczuciowości wyższej i obniżenia krytycyzmu w stopniu znacznym, stąd też zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem tempore criminis były ograniczone w stopniu znacznym w rozumieniu przepisu art. 31 § 2 k.k. W świetle powyższego, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego uznając, iż orzeczenie przepadku psów hodowanych przez oskarżoną jest właściwą decyzją mającą na względzie ich ochronę i zapewnienie im właściwych warunków życia.

Reasumując zaskarżone orzeczenie jako prawidłowe należało utrzymać w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną (art. 437§1 k.p.k.).

Z uwagi na bardzo trudną sytuację materialną oskarżonej, która nie ma żadnego istotnego majątku i utrzymuje się jedynie z niskiego zasiłku (w kwocie 620zł. miesięcznie), Sąd Okręgowy uznał za uzasadnione zwolnić ją od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art.636 & 1 kpk w zw. z art. 634 kpk i 624 § 1 k.p.k). Ponadto zasądono od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. J. kwotę 420 zł tytułem opłaty za obronę z urzędu wykonywaną w postępowaniu odwoławczym oraz 96,60 zł tytułem podatku VAT od tej należności mając na uwadze treść art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.